

Sygn. akt XI Ka 424/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Elżbieta Daniluk

SO Włodzimierz Śpiwła

Protokolant st. protokolant Dominika Karasek-Raczyńska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2014 roku

sprawy K. O.

oskarżonego z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 4 k.k.s. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 19 lutego 2014 roku sygn. akt VII K 176/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 1800 (tysiąc osiemset) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 424/14

UZASADNIENIE

K. O. został oskarżony o to, że w dniu 10 lipca 2012 r. w miejscowości O. pow. (...) w rejonie znaku granicznego numer (...) wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi, jak i nieustalonymi osobami, wprowadził na obszar Unii Europejskiej bez zgłoszenia do odprawy celnej przez rzekę graniczną B. towar w postaci 12 000 paczek papierosów marki F. nie posiadających oznaczeń polskimi znakami akcyzy o łącznej wartości rynkowej 120 084,00 zł, dla których należny podatek akcyzowy wynosi 154 200,00 zł, przez co narażono budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w wysokości 5 530,00 zł oraz narażono Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie 38 946,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 86 § 1 kks w zw. z art. 86 § 4 kks w zb. z art. 63 § 2 kks w zw. z art. 63 § 6 kks w zb. z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kks

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Chełmie uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 10 lipca 2012 r. w miejscowości O. pow. (...) w rejonie znaku granicznego numer (...) wspólnie i w porozumieniu z K. N., K. B. i P. K. oraz innymi nieustalonymi osobami wprowadził na obszar Unii Europejskiej bez zgłoszenia do odprawy celnej przez rzekę graniczną B. towar w postaci 12 000 paczek papierosów marki F. nie posiadających oznaczeń polskimi znakami akcyzy, dla których należny podatek akcyzowy wynosi 154 200,00 zł, przez co naraził budżet Unii

Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w wysokości 5 530,00 zł oraz naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie 38 946,00 zł, tj. popełnienia czynu z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 86 § 4 kks w zb. z art. 63 § 2 kks w zw. z art. 63 § 6 kks w zb. z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kks i za czyn ten na mocy art. 63 § 6 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzył mu karę 300 stawek dziennych grzywny, ustalając na mocy art. 23 § 3 kks wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych; na mocy art. 63 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 lipca 2012 roku do 11 lipca 2012 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny; zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, z których poniesione wydatki przejął na Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył orzeczenie w części – na korzyść oskarżonego K. O. co do kary, tj. w części dotyczącej wymierzenia oskarżonemu kary grzywny 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych, a zarzucił rażącą niewspółmierność kary poprzez:

1. wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 63 § 6 kks w zw. z art. 7 § 2 kks kary grzywny 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 zł w sytuacji, gdy K. O. wprawdzie pracuje, jednak wysokość jego wynagrodzenia w dacie orzekania wynosiła 1200 złotych, co jest kwotą stanowczo nie wystarczającą na uregulowanie orzeczonej kary grzywny, stąd wymierzona kara grzywny jest sankcją zbyt dolegliwą,
2. naruszenie art. 12 § 2 i 3 kks i art. 23 § 3 kks poprzez nieuwzględnienie dochodów oskarżonego, jego warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych, stopnia społecznej szkodliwości czynu przy określaniu wobec oskarżonego wysokości kary grzywny co w konsekwencji doprowadziło do określenia zarówno ilości stawek dziennych, jak i wysokości jednej stawki dziennej na poziomie nieadekwatnym do popełnionego czynu oraz warunków osobistych i majątkowych oskarżonego.

Podnosząc powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 63 § 3 kk w zw. z art. 7 § 2 kks kary grzywny w ilości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 50 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawiony nim zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kary orzeczonej wobec oskarżonego, jak też przytoczona na jego poparcie argumentacja, okazały się być całkowicie chybione.

Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, które określają kierunek apelacji, postawione w niej zarzuty i sformułowane wnioski. Co się więc tyczy argumentacji podniesionej we wniesionym środku odwoławczym wskazać należy, iż z rażącą niewspółmiernością kary mamy do czynienia tylko wtedy, kiedy kara orzeczonej w zaskarżonym wyroku, z uwagi na rodzaj, bądź wymiar, rażąco odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć w drugiej instancji na skutek prawidłowego zastosowania dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary. Rażąco niewspółmierna kara to taka, która w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą.

Sytuacja taka na pewno nie występuje w omawianym przypadku. Nie sposób bowiem przyjąć, że kara wobec określonego sprawcy jest karą niewspółmiernie surową w sytuacji, gdy sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej stwierdzić należy, iż Sąd I instancji określając wymiar kary – w sposób wolny od błędu ocenił wszelkie okoliczności posiadające wpływ na jej wysokość. Autor apelacji rażącej surowości kary orzeczonej oskarżonego K. O. zdaje się upatrywać w tym, iż Sąd Rejonowy w niewystarczającym

stopniu uwzględnił wpływające na wymiar kary okoliczności wiążące się z osobą oskarżonego, a mianowicie jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oraz stopień społecznej szkodliwości czynu.

Godzi się w tym miejscu wskazać, iż inne kryteria decydują o liczbie stawek dziennych, a inne o wysokości danej stawki. Na wysokość kary grzywny wzgląd ma przede wszystkim stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oraz względy prewencyjne. Natomiast przy ustalaniu wysokości stawki dziennej, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że decydując o wymiarze kary grzywny, Sąd Rejonowy miał w polu widzenia te wszystkie okoliczności, które posiadają wpływ na wymiar kary i w prawidłowy sposób je uwzględnił.

Orzeczona wobec oskarżonego za popełniony czyn kara grzywny nie jest rażąco niewspółmierna (surowa) w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Kara ta jest dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych oraz sytuacji materialnej. Sąd Rejonowy, wymierzając oskarżonemu karę, o czym przekonuje zarówno treść uzasadnienia wyroku, jak i jej wysokość, w pełni uwzględnił okoliczności korzystne dla oskarżonego jak i te dla niego obciążające, a przy tym nadał im właściwą rangę i znaczenie, zaś całość orzeczenia w tym zakresie należy uznać za wyważoną i zgodną z dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 13 kks. Wymierzona oskarżonemu kara, choć bez wątpliwej dolegliwości, w żadnej mierze nie razi swoją surowością, zwłaszcza gdy się zważy na stopień społecznej szkodliwości czynu

oraz to, że był on skierowany przeciwko różnym dobrom chronionym na gruncie kodeksu karnego skarbowego. W takich okolicznościach wymierzona oskarżonemu kara grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych jest współmierna do stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu, a nadto uwzględnia cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania, a także zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego.

Stosownie do uregulowania art. 23 § 3 kks Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił również wysokość stawki dziennej grzywny biorąc pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Podnieść należy w tym miejscu, iż przy określaniu wysokości jednej stawki dziennej Sąd pierwszej instancji związany jest treścią wskazanego powyżej przepisu, zgodnie z którym stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Punktem wyjścia dla określenia stawki dziennej grzywny orzeczonej za przypisane oskarżonemu przestępstwo skarbowe była więc wysokość minimalnego wynagrodzenia, która w czasie popełnienia czynu, będącego przedmiotem niniejszego postępowania wynosiła 1500 złotych. Skoro zaś Sąd Rejonowy wysokość jednej stawki dziennej określił na kwotę 60 złotych, a jest to kwota zbliżona do ustawowego minimum (jedna trzydziesta minimalnego wynagrodzenia w czasie popełnienia czynu zarzucanego oskarżonej daje kwotę 50 złotych), to podzielenie słuszności argumentacji obrońcy oskarżonego i przyjęcie jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 złotych, nie jest do zaakceptowania.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, iż wymierzona kara finansowa jest adekwatna tak wobec stopnia zawinienia, jak i realnych możliwości płatniczych oskarżonego. W przekonaniu Sądu Okręgowego tak ukształtowana kara, postrzegana przez pryzmat całokształtu dolegliwości wynikających z treści wyroku, spełnia wszystkie dyrektywy jej wymiaru i jest pozbawiona cech rażącej surowości. Oskarżony jest osobą młodą i zdrową, posiada wyuczony zawód, a zatem posiada możliwości zarobkowe, które umożliwiają mu poniesienie finansowych konsekwencji czynu, którego sprawstwo zostało mu przypisane. Taki zaś sposób ukształtowania kary grzywny, jakiego domaga się obrońca, w ocenie Sądu odwoławczego, byłby wyrazem nadmiernej pobłażliwości dla sprawców tego rodzaju czynów, jak to, które jest przedmiotem niniejszego postępowania.

W tych okolicznościach brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskiem skarżącego. Podnoszone w apelacji argumenty nie mogą warunkować żądanej zmiany.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 kpk, które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o opłacie za II instancję zostało wydane na podstawie art. 21 ust 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zaś rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania odwoławczego zostało wydane na podstawie art. 636 § 1 kpk.